

blive eller ikke, idet hele Udvalget var enigt om, at det ikke gif an at forholde sig paa den Maade, som Motiverne antydede, saaledes nemlig, at Bevillingsmyndigheden vedblev, selv om ikke Loven udtryffeligt hjemlede den. Minoriteten har imidlertid troet, at det var det Rigtigste, at der ved selve Loven blev givet saa megen Frihed, som man kunde vente at opnaae ved Bevillinger, og at man saaledes aldeles undgik Bevillingsmyndigheden i dette Tilfælde, hvilken man jo bør søge at undgaa, saa ofte det kan lade sig gjøre. Derfor, og da den ærede Indenrigsminister under den foreløbige Behandling yttrede, at det var ønskeligt, at det med Hensyn til secundært Pant i faste Eiendomme blev tilladt at betinge sig mere end 4 pCt., har Minoriteten stillet det Forslag, som her foreligger. Det er affattiet i Overensstemmelse med de Ytringer, som den ærede Indenrigsminister har fremsat i Udvalget, og jeg antager derfor, at det vil vinde hans Bifald. Jeg skal dog med Hensyn til den ærede Ordførers Bemærkning om, at Ministeren hidtil kun har bevilget at svare 5 Procent, bemærke, at dette vistnok har været det overveiende Sædvanlige, men at det dog er mig bekendt, at der ogsaa har været Tilfælde, hvor det har været bevilget at svare 6 Procent af Laan mod Pant i faste Eiendomme. Der næst har den ærede Ordfører bemærket, at hele Udvalget var enigt om, at der ikke burde finde nogen Bevillingsmyndighed Sted med Hensyn til Laan mod første Prioritet eller i det Hele taget saadanne Laan, som ikke overstige $\frac{2}{3}$ eller $\frac{3}{5}$ af Eiendommens Værdi. Det forholder sig nu vistnok saa, at Minoriteten har troet, at man i det Hele taget burde undgaae Bevillinger; men dersom Thinget ikke skulde gaae ind paa Minoritetens Forslag, antager jeg, at man vanskeligt vil kunne undgaae i Loven at optage Noget om Bevillingsmyndigheden, og skal man optage Noget om den, kan jeg ikke nægte, at det er min Mening, at der ligesaavel bør finde Bevillingsmyndighed Sted med Hensyn til de bedre Prioriteter som til de senere, da Erfaringen tilfulde har lært mig, at selv den, der kan byde første Prioritet, kan være i en saadan Trang til Penge, at han

er nødt til at svare 5 pCt., idet han ikke kan faae Penge paa anden Maade. Da jeg nu ogsaa formoder, at den ærede Indenrigsminister, ved at foreslaae en Deling af Majoritetens Forslag til en ny § 2, netop har havt for Øie at forbeholde sig Myndighed til at kunne give Bevillinger til at svare høiere Rente, om endogsaa Sikkerheden var større end $\frac{2}{3}$ af Eiendommens Værdi, vil jeg, hvis det skulde komme dertil, troe at burde stemme for den første Deel af Majoritetens § 2 og derimod imod sammes anden Deel. Der foreligger et Underændringsforslag, som vel vil blive motiveret af den ærede Rigsdagsmand, der har fremsat det. Jeg skal derfor kun for mit Vedkommende bemærke, at jeg ikke kan have Noget imod, at det bliver forenet med Minoritetens Forslag til en ny § 2.

Jacobsen: Det er for at begrunde det lille Ændringsforslag, jeg har tilladt mig at stille, at jeg skal forudstikke et Par Bemærkninger om, hvorledes jeg for mit Vedkommende har betragtet Sagen. Jeg troer, at det vil være aldeles klart, at den væsentligste Mangel ved den hidtilværende Lovgivning, nemlig den, at der er ansat en fast Rentefod for alle Laan uden Hensyn til den overordentlig store Forskjel, der er med Hensyn til Sikkerheden, ved denne Lov afhjælpes. At sætte Rentefoden for Laan, hvorfor der gives fuldstændig Sikkerhed, kan være vanskeligt nok, og jeg holder til den Mening, at det er af den Slags Forhold, der helst ingen Lov burde være om, fordi jeg troer, at det ordnes rigtigst af sig selv; men jeg er paa den anden Side ogsaa af den Overbeviisning, at det vilde være mindre tilraadeligt, ja endog urigtigt, pludselig og paa eengang at løsne de Baand, der i lang Tid have bestaaet. Jeg troer, at man handler rigtigst og klogt ved kun at løsne dem lidt efter lidt, og ikke at gaae videre end nødvendigt, for at Loven ikke skal komme til at staae i en skjærende Modstrid med hidtil længe bestaaende Forhold. Man har nu søgt at afhjælpe Manglerne ved den hidtilværende Lovgivning ved at give Rentefoden fri for alle Udlaan med Undtagelse af dem, hvorfor der stilles Pant i faste Eiendomme. Derved er ganske vist sket et meget